

XXXII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 1Kn17 ,10-16)

Lugemine esimesest Kuningate raamatust:

Neil päevil läks prohvet Eelija teele ja tuli Sareptasse. Kui ta linnavärava juurde jõudis, nägi ta seal üht lesknaist hagu korjamas. Ja Eelija hüüdis teda ning ütles: "Too mulle kruusitäis vett, et ma saaksin kustutada oma janu!" Ning kui naine oli minemas, hüüdis ta teda veelkord ja lisas: "Võta ühes ka paluke leiba". Kuid naine vastas: "Nii tõesti kui Issand, sinu Jumal, elab, ei ole mul midagi muud kui vaid peotäis jahu vakas ja pisut õli kruusipõhjas. Vaata, ma olen korjanud mõned puutükid, nüüd lähen ja valmistan endale ja oma pojale toidupoolist, et me saaksime süüa enne kui sureme." Siis Eelija ütles talle: "Ära karda. Mine ja tee nagu sa oled öelnud. Enne aga küpseta pisuke kakuke ja too see minule. Pärast valmista endale ja oma pojale. Sest nõnda ütleb Issand, Iisraeli Jumal: jahu ei lõpe vakast ja õli ei vähene kruusist, kuni päevani, mil Issand annab maale vihma". Ja lesknaine läks ja tegi nii nagu Eelija oli öelnud. Ning temal, ta pojale ja Eelijal oli süüa paljudeks päevadeks. Jahu ei lõppenud vakast ega vähenenud õli kruusist, nii nagu Issand oli Eelija suu läbi tõotanud. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps146 ,6-7. 8-9b. 9c-10)

R: Kiida, minu hing, Issandat.

Kes on loonud taeva ja maa, mere ja kõik, kes seal elavad.
Tema hoiab tõde igavesti.

Kes mõistab õiglast kohut neile, kellele tehakse liiga,
kes annab näljasele leiba ja päästab lahti kinniseotud.

R:

Kes avab pimedate silmad
ja tõstab sirgeks need, kes on küüru vajunud.
Kes kaitseb pagulasi,
aitab vaeslapsi ja lesknaisi.

R:

Issand armastab õigeid,
kuid öela ta juhib eksiteed.
Issand on kuningas igavesti,
Sinu Jumal, Siion, valitseb põlvest põlve.

R:

(Teine lugemine He9 ,24-28)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Kristus ei läinud kätega tehtud pühamusse, mis oleks vaid tõelise pühapaiga võrdkuju, vaid taevasse endasse, et ilmuda Jumala palge ette meie eestkostjana. Kuid mitte ennast mitu korda ohverdama, nõnda nagu ülempreester läheb igal aastal kõige pühamasse paika võõra verrega. Muidu pidanuks Kristus maailma loomisest alates mitu korda kannatama. Aga nüüd on ta ilmunud maailmaajastu lõpul ainsamat korda, et ennast ohvriks tuues kaotada patt. Ja kui inimesele on määratud kord surra ja selle järel kohtu ees seista, nii sündis ka Kristusega, et ta tõi enda ohvriks ainsamal korral ja kandis ära paljude patud. Teist korda ei ilmu ta enam patu pärast, vaid et päästa need, kes teda ootavad. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 5,3)

Halleluuja. Õndsad on need, kes on vaesed Jumala ees,
sest nende päralt on taevariik. Halleluuja.

(Evangeelium Mk12 ,38-44 lüh. 41-44)
Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal õpetas Jeesus rahvast ja ütles: "Hoidke end kirjatundjate eest, kes tahavad käia pikkades kuubedes ja armastavad teretamisi turgudel, esimesi kohti sünagoogides ja ülemat paika söömaegadel - nende eest, kes neelavad ära lesknaiste kodud ja loevad silmakirjaks pikki palveid. Sest neile saab seda rängem karistus mõistetud."

Ja kui Jeesus ohviraha kirstu juures istus, jälgis ta seal, kuidas rahvas raha kirstu pani. Paljud rikkad tulid ja panid kristu palju raha. Siis aga tuli üks lesknaine ja pani sinna kaks leptonit, see on ühe veeringu. Aga Jeesus kutsus oma jüngrid enda juurde ja ütles neile: "Tõesti ma ütlen teile, see vaene lesknaine pani rohkem raha kirstu kui kõik teised, sest need panid, mis neil elamisest üle jäi, tema aga oma hädavajadusest, kõik mis tal oli - kogu oma elatise".

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, miks on rikkad inimesed rikkad, ja vaesed on vaesed? Küsimus, millele võib pakkuda mitmeid õigeid vastuseid. Kindlasti on paljud saanud rikkaks tänu oma ettevõtlikkusele ja organiseerimisvõimele ning paljud jäänud vaesteks oma laiskuse tõttu. Kuid teisest küljest peab tunnistama, et rikaste hulgas on ka palju psühhopaate, kes kasumi nimel lähevad sõna otseses mõttes üle laipade, ja vaeste hulgas neid, kelle kohta saab inimlikust vaatenurgast liialdamata öelda, et saatus pole neid õiglaselt kohelnud.

Kus sellel skaalal asume meie ise: kui palju on meie rikkuses teiste ärakasutamist või meie vaesuses minnalaskmist? Kas me suudame leppida saatuses, mis pole meie vastu alati armuline? Kui palju on meis häbematu jõmpsikat, kes usub, et Jumal tema pattude peale ei vaata?...
Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, on olemas üks armas lasteluuletus tüdrukust, kellel oli kaks kodulooma: lind Marabu ja lehm nimega Kara-Muu. Ühel päeval, kui tüdrukul oli igav, mõtles ta luuletajaks hakata, ning kuna tal peale oma lemmikute kellestki teisest luuletada polnud, siis deklameeriski ta nendele:

Kuule, sina, Kara-Muu, ole parem Marabu
Aga sina, Marabu, ole parem Kara-Muu...

See luuletus tuli mulle tänast evangeeliumi lugedes meelde. Näiliselt üsna absurdne lugu, kuid ta tekitab meis siiski huvitavaid küsimusi. Kuidas saaks lind hakata lehmaks, ja vastupidi? Kas selleks, et mõista teisi olendeid, peaksime lausa nendeks kehastuma?

Näiteks too vaene lesknaine - kuidas oleks tema käitunud rikaste variseride nahas olles? Ja kuidas oleksid käitunud variserid siis, kui neil poleks olnud rohkem raha kui veeringu jagu?

Inimesed on muidugi väga erinevad, kuid nii mõnedki rikkad saavad ootamatult vaeseks jäädes pärast meeleheitelise perioodi oma elu mõtte tagasi - kui esialgne häbi oma varasemate sõprade ees saab ületatud, siis jõuab sageli teadvusse, kui mõttetu võib rikka inimese elu olla. Samas on neil kui endistel tööandjatel enamasti ka hea ettekujutus sellest, mida töötajalt nõutakse, kuidas selles rollis oma elatis välja teenida.

Ootamatult rikkaks saanud vaeste lood on aga kahjuks tihti kurvemad, ja

põhjusega: neil pole kogemusi, kuidas varaga ümber käia. Pahatihti jääb rikkusest varsti järgi vaid mälestus, kuidas lõhnab tuliuis luksusauto seespoolt.

On tõsi, et enamasti paneb piiblis kirjeldatu meid otsima keerulisi seoseid ja paralleele meie kaasaegse reaalsusega. Kuid tänase evangeeliumi mõte on pigem lihtne. Nii nagu heast karjasest rääkides ei pidanud Jeesus silmas villa ja liha tootmist, vaid kõneles sellest, kuidas Jumal inimesest hoolib, samamoodi keskendus ta lesknaist variseridele vastandades mitte sellele, kuidas mõjutab inimest rikkus või vaesus, vaid põhimõttelisele valikule, kas Jumal on inimesele tähtis või mitte. Lesknaine oli käitunud õigesti: tema tegu väljendas armastust Jumala vastu, kõigest südamest, kõigi vahenditega, mis olid tema käsutuses. Kahe leptoni annetamine viitas võimalusele, et ta oleks saanud kergesti ühe endale jätta. Vaese inimese jaoks oleks ju ka üks lepton olnud suur ohver, kuid tema pani ohvrikirstu mõlemad... Variserid seevastu annetasid pigem edevuse pärast, et omasuguste lugupidamist ära teenida. Jumal ei olnud neile kõige tähtsam.

Armsad õed ja vennad, armastus Jumala vastu ei väljendu kindlasti ainuüksi kirikule annetamises, vaid põhimõttelises valmisolekus armastada oma Loojat üle kõige. See tähendab, religiooni ei tohi kasutada pelgalt omakasupüüdlikel eesmärkidel, et saavutada või hoida selle maailma rikkust ja positsiooni, sest tõeline kasu on meile töötatud Jumala juures. Mida vanemaks me saame, seda tähtsamaks see meile muutub... Amen.